

VISUL UNEI NOPTI SPRE BOBOTEAZĂ (basm) /

EPIPHANY NIGHT DREAM (a mistery)

Luiza ȘOȘU

Lecturer

("Alec Russo" Balti State University, Republic of Moldova)

luiza.sosu@usarb.md, <https://orcid.org/0009-0002-8492-6419>

Se făcuse o grădină mare, mare de tot. Ea se întindea în toate părțile pământului. Sute de pomi și arbuști creșteau în această livadă și toți erau diferiți. Fiecare făcea fructele lui și fiecare avea și îngrijitorul lui.

În partea mai de răsărit a grădinii, creștea o tufă de vie. Păzitorul ei o îngrijea cu dragoste și vița dădea roadă bogată. Când fructele și strugurii se coceau, la fiecare pom ori arbust veneau culegătorii. Ei culegeau fructele și slăveau pe Domnul. Darurile cele mai frumoase și le ofereau unii altora. Cel mai mult le plăcea la toți rodul viței-de-vie, dar și vinul ce îl făceau din struguri.

Îngrijită și viguroasă, via a dat într-un an o mlădiță vâjnoasă ce s-a înălțat în sus. Cârceii acestui butuc se agățau de ceva ce nu era vizibil pentru ochii omenești. Așa a crescut el timp de câțiva ani, de nu i se mai vedea vârful. Toamna, de sus, cădeau niște fructe uscate de culoarea chihlimbarului ce aveau un miros și gust divin. Se minunau culegătorii și mai mult îl slăveau pe Dumnezeu. Dar mulți dintre ei cârteau: „Ce ne trebuie? Nu putem face vin din stafidele acestea! Mai bine să tăiem acest curmei și vom avea mai multă poamă și mai mult vin!”

Slujitorul viei însă nu le-o permitea. Zi și noapte, veghea el asupra arbutului minunat. Atunci cei mai vicleni au urzit un complot împotriva lui. Într-o noapte întunecoasă, i-au împlântat cuțitul în spate. Apoi au urcat pe tulpina buciului vertical ca să-l taie. Vița fiind prea groasă, ei urcau tot mai sus. Cu cât mai sus urcau, cu atât mai rece se făcea. Au început să cadă primii fulgi de zăpadă. Și erau acești fulgi așa de luminoși și strălucitori că le-au orbit ochii și ei căzură la rădăcinile viței. Aici zăcea mort Vierul, iar la acești fulgi sfințiți se adăugau lacrimile culegătorilor, veniți din toată grădina acea minunată. Nu se mai întâmplase vre-o dată așa vicleșug.

M-am trezit și am înțeles că zăpada orbitoare erau apele Botezului ce veneau să ne înmoaie inimile învârtosite, ca Vierul era îngerul păzitor al neamului meu, ce face parte din marea grădină a popoarelor lumii, iar vița verticală este credința dreaptă în Dumnezeu, unica salvatoare a rătăcirii omenești.

18 ianuarie, 2009